

Monica Lebădă

ZBOR ÎNTRERUPT

**Editura BiblioPhil
Baia Mare 2016**

CUPRINS:

INTRO'	7
CER SENIN	8
1. DOAR VISE.....	8
2. PROVOCAREA... ..	16
3. 18 ANI	31
4. ARGUMENTE.....	43
5. SCHIMBARE DE PLANURI	57
6. CRĂCIUNUL.....	64
7. URMÂND GPS-UL.....	81
8. SURPRIZE	97
9. PENTRU.....	123
10. CICATRICI	134
11. ULTIMA PIESĂ DIN PUZZLE	145
12. PÂNZA DE MINCIUNI	154
13. PLICURILE.....	166
FĂRĂ CER.....	167
1. DOAR UN COȘMAR.....	167

2.	VECHI CUNOȘȚINȚE	179
3.	MAI PUȚIN DECÂT SPERAM, MAI MULT DECÂT ERA POSIBIL 190	
4.	DIN NOU LA VIAȚĂ.....	212
5.	UN NON-INTERVIU.....	230
6.	CAUZĂ ȘI EFECT	239
7.	ECHILIBRUL	253
8.	INCURSIUNE ÎN TRECUT.....	263
9.	TANGO ÎN TREI.....	273
10.	CASTELUL PRINȚULUI BLESTEMAT	285
11.	ATENTĂ LA SEMNE.....	295
12.	RĂMAS BUN.....	305
13.	EPILOG	318

INTRO'

Mi-am ridicat ochii și am privit în oglindă. Nu eram prea încântată de ce vedeam: machiajul natural pe care mi-l făceam de obicei dispăruse. Mi-am desfăcut părul. Mda... tot nemulțumită!

M-am grăbit să ies afară – totdeauna am urât toaletele din parcări, dar mai aveam mult de mers până la următoarea oprire. Intrasem doar să-mi răcoresc puțin fața. S-a auzit și claxonul autocarului, așa că am grăbit puțin pasul.

Era o noapte sufocantă de vară. Am tras încă o dată aer în piept și m-am urcat – aveam un loc în spate... singură. Am închis ochii. Autocarul plecase și speram ca pe "legănatul" lui să ațipesc... s-adorm!

Trebuia să uit de toți și de toate... de alegerea ce trebuia sau nu să o fac, o alegere de fapt ireală, o alegere mai mult pentru sufletul meu. Cred că altcineva sau altceva îmi hotărâse deja destinul. Altfel de ce toate "flash-urile" din viața mea?! Am ajuns să-mi fie frică să dau mâna cu cineva... să-mi fie teamă că cineva îmi va atinge palma încercând să mă facă atentă.

De ce trebuia să aleg între Ei DOI, iar eu nu puteam să mă gândesc decât la AL TREILEA?! Al treilea care, de fapt, nici nu mai exista!

De ce lucrurile nu pot rămâne neschimbate în viață? De ce trebuie să fie cer senin și apoi, dintr-odată, nu doar nori negri, ci pur și simplu să nu mai existe cerul?

CER SENIN

1. DOAR VISE

Priveam pierdută pe fereastră: "Prima zi din decembrie și nici azi nu vrea să ningă. Măcar o dată să greșească și cei de la meteo..." Mi-am trântit ușa dulapului, am oftat dezamăgită și m-am întors spre prietenii mei – urma una din orele la care ne reuneam toți.

- Nu sunt deloc de-acord cu teoriile astea – George s-a oprit un moment pentru a-și ridica ochelarii pe nasul cârn și pistruiat, apoi a continuat pe același ton revoltat – iar dacă vreunul dintre voi e de altă părere, va trebui să-mi aducă niște argumente foarte solide dacă vrea să mă convingă contrariul!

Și-a trecut agitat mâna prin părul roșu și creț, privindu-ne insistent pe fiecare în parte. Sonia i-a zâmbit aprobator. Se pierdea în brațele lui Matt care, sprijinindu-se de un perete, își ascunsese fața creolă în părul ei lung, adulmecându-i parfumul. Lângă ei, Chris nu părea interesat de ipotezele lui George. Ochii albaștri îi fugeau la fiecare două secunde spre scările din spatele meu. A tresărit brusc: EA, cu părul ei blond și perfect drept, cu ochii albaștri și eternul zâmbet fals, cobora însoțită de "garda de corp" – două gemene care încercau în permanență s-o copieze-n mișcări. Ca de obicei, Matt se pregătea să-l ia peste picior. S-a oprit când, în loc de binecunoscutul oftat, fața lui Chris s-a luminat de un zâmbet larg: Amelia – acesta era numele nălucii ce-o aștepta-n fiecare zi s-o întâlnească – nu s-a întors spre sala de sport, cum se

întâmpla în fiecare miercuri la acea oră. A înaintat spre noi salutând ușor din cap – George o meditatase la spaniolă, dar i-a ascuns asta prietenului nostru, conștient fiind c-ar fi urmat o serie de întrebări despre tot ce a făcut sau spus în acea după-masă. Convins că gestul ei s-a datorat zâmbetului și privirii sale, Chris a ridicat mâna în ceea ce s-ar fi vrut un salut; a rămas un moment cu ea în aer, ascunzându-o apoi, printr-o mișcare stângace, în bretonul lung. Matt i-a zbârlit imediat părul și ne-a făcut semn că se apropia profesorul de istorie. Urma o nouă “poveste” pe care George, cu siguranță, o știa.

Am intrat plictisită în sală, așezându-mă în a treia bancă de la geam, singură, cum am făcut-o în ultimele luni, de când Matt și Sonia și-au recunoscut sentimentele unul pentru celălalt, iar ea s-a mutat cu el în ultima bancă. Între noi, George și Chris, nedespărțiți de la grădiniță, se contraziceau ca de obicei. Profesorul Poust a intrat și, după obișnuita prezență, o scurtă trecere în revistă a ceea ce am făcut ultima dată, a scris apăsător pe tablă: “AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL”. S-a întors, începând să ne vorbească despre situația politică a Europei în momentul începerii războiului.

Era liniște în sală – vocea lui puternică impunea respect și nimeni nu avea curajul de a-l deranja. Ușa s-a deschis, însoțită de un scârțâi lung, în sală intrând Directorul urmat de un băiat înalt, subțirel, cu un păr șaten închis – puțin cam răvășit în opinia mea.

- El este noul vostru coleg – directorul s-a întors spre băiatul vizibil deranjat de privirile ațintite asupra sa. Numele său este David Síkja și tocmai s-a mutat cu familia din Portland.

“Síkja – ce nume ciudat”, am gândit măsurându-l din cap până-n picioare.

- Uite! Acolo este un loc liber. Mă îndoiesc că dorești să stai singur în ultima bancă. Directorul a ridicat mâna inițial spre

banca mea, apoi spre ultima de pe rândul de la perete. Nu cred că domnișoara Ronnan va fi deranjată, nu?!

Am dat din cap, nu știu exact în ce direcție, cert este că directorul a înțeles că sunt de acord și i-a făcut semn noului coleg să treacă la locul său. Ajuns lângă mine, m-a salutat și s-a așezat brusc, aruncându-și pe jos ghiozdanul negru. Zgomotul i-a făcut pe colegi să întoarcă din nou capul spre el, privind apoi spre mine compătimator. Directorul a zâmbit și, salutându-ne, a părăsit sala. Încercam să fiu atentă la profu' care vorbea despre alianțe, dar fiecare gest făcut de noul coleg îmi distrăgea atenția. A trântit cartea pe bancă, și-a întins fără nicio reținere picioarele lungi pe lângă scaunul meu – aproape să mă lovească, apoi a început să rotească printre degete un pix.

- Dacă vorbim despre bătăliile terestre și aeriene care au avut loc, știe cineva să-mi spună ceva despre aviația germană?
- profesorul privea peste mine, spre George, convins că el va fi cel care ne va salva.

- Messerschmitt Bf 109 a fost un avion de vânătoare german, coloana vertebrală a aviației de vânătoare a Luftwaffe în cel de-al Doilea Război Mondial, conceput inițial ca interceptor, ulterior a fost adaptat pentru misiuni de însoțire și protejare a bombardierelor, vânător de zi și noapte, recunoaștere și atac la sol – a răspuns dintr-o singură suflare noul meu coleg de bancă.

Domnul Poust l-a privit surprins și admirativ în același timp, mulțumindu-i încântat de răspuns. Probabil că eu mă uitam puțin prea insistent la el, pentru c-a simțit nevoia să se justifice:

- Știu multe despre avioane – a șoptit ridicând din umeri.

Și-a întors capul din nou spre profesorul care a vorbit fără întrerupere până când s-a auzit zgomotul care m-a scos din amorțeală.

- Bună ziua, domnilor elevi! Data viitoare vom continua cu acest război.

George a sărit rapid peste scaunul lui Chris – care era deja în picioare, dar s-a oprit lângă bancă întinzându-i mâna lui David:

- George. Se pare că te pricepi puțin la avioane... sau doar la cele din al Doilea?

- La avioane în general, și zic eu că puțin mai mult...

- Asta rămâne de văzut, colega! Dacă te lași testat, dăm noi verdictul despre cât de mult te pricepi sau nu la avioane. Ei sunt Chris, Sonia, Matt și colega ta de bancă, Nicole – a continuat serios, prezentându-ne rapid pe toți.

David a ridicat o mână în semn de salut și-a zâmbit reținut.

- Ce-ai acum?

- Ăăă... Sport c-o doamnă cu nume ciudat?

- Bitner...

- *Doamna* Bitner! – l-a corectat Matt, râzând, pe Chris. Hai că și noi tot asta avem!

Franceza și spaniola ne-au "conjugat" mie și Soniei răbdarea în următoarele două ore, reușind cu greu să nu casc la fiecare cinci minute. Am sărit la primul sunet care anunța pauza de masă, grăbindu-ne spre cantină. Băieții erau deja acolo, iar George, cum era de așteptat, încerca să afle mai multe despre noul venit.

- Și, ia spune, ce mai știi despre Bf 109 – încerca bineînțeles să-l provoace pentru a putea începe testarea.

- Păi, cam ce ai vrea să știi în afară de ce am spus la oră?

- Hmm...

Lăsa impresia că se gândește. Cunoscându-l, însă, mi-am dat seama că aștepta de mult prilejul să-i pună întrebări.

- Văd că la avioane te pricepi puțin, ia să vedem, la piloți la fel? Știi vreun *nume* care a pilotat aceste avioane?

- Păi... pe Bf 109 au zburat primii trei ași ai celui de-al Doilea Război Mondial: Erich Hartmann – 352 victorii, Gerhard

Barkhorn – 301 victorii și Gunther Rall – 275 victorii. Toți au zburat în cadrul Jagdgeschwader 52 – flota care a înregistrat peste 10 000 de victorii. În principal, pe frontul de Est – a adăugat sigur pe el, mușcând dintr-un măr galben. Vrei să-ți mai spun și așii din alte țări sau nu vrei să intrăm în detalii de acest gen?

Chris l-a bătut încurajator pe umăr, Matt și-a ridicat mâna spre ceea ce s-a vrut a fi un “bate palma”, în timp ce George a zâmbit mulțumit.

- Super! Încă un “aerian” printre noi... Mai ai timp să te retragi până nu te etichetează responsabilii de bărfă!

David a ridicat curios o sprânceană; tot Sonia a fost cea care a continuat să-i explice:

- Băieților le plac chestiile zburătoare ce prind o viteză demnă de luat în seamă... avioane, elicoptere, OZN-uri, zborul în general...

- Serios?! Și voi vă gândiți să deveniți piloți?

- Tu vrei să devii pilot? – David n-a răspuns, dar nici nu a negat. George a continuat intrigat:

- Vorbești serios?! Deci nu ești doar pasionat de avioane, tu chiar ai gânduri mari?!

- Avioanele sunt pasiunea mea de când mă știu. De ce m-aș mulțumi doar cu vise? Voi nu la asta vă refereați când vorbeați despre pasiunea pentru avioane – la pilotarea lor?!

Liniște. Îl priveam admirativ – cineva care știe ce vrea în viață, care învâța cu un scop; cineva dedicat pasiunii lui și hotărât s-o urmeze, indiferent de sacrificii – mi se părea de-a dreptul fascinant. Băieții aduseseră-n discuție de multe ori lecțiile de zbor de care eram foarte tentată, dar de aici la a-ți face o carieră din asta... Tăcerea a fost întreruptă de suspinul-geamăt al lui Chris, care a zărit-o pe Amelia intrând în cantină, reacție la care toți am izbucnit în râs.

- Ea e Amelia – i-a explicat Sonia noului coleg, arătând undeva în spatele lui Matt. Cea care-i răspunzătoare pentru

toate suspinele, visele și stările ciudate în care o să-l mai vezi. N-au fost și nici nu sunt șanse să fie vreodată împreună – a continuat în șoaptă, astfel încât Chris să n-o audă – dar să nu-i spui și lui ultima parte!

Următoarele cursuri erau preferatele mele și se pare că le avea și el. La matematică, profesorul avea situația lui de la liceul anterior. A ținut să menționeze că aveam în el o mare concurență. Cam același lucru s-a întâmplat și la fizică. David a zâmbit de fiecare dată ridicând o sprânceană, un fel de “mai vedem noi”.

Ultimul sunet, care împarte timpul în ore și pauze, anunța de această dată sfârșitul zilei. O zi ca oricare alta, în aparență, cu excepția noului coleg care a fost surprinzător de repede acceptat în cercul nostru “închis”.

Chris, George și Sonia mergeau o bună bucată de drum cu mine. După câțiva pași, în speranța că noul coleg ar merge-n aceeași direcție cu el, Matt l-a întrebat în ce zonă s-a mutat.

– Sunnyside Ave.!

– Mda... mergi cu ei. Stai cu Nicole în cartier – apoi, întorcându-se spre mine – Acum se pare că nu mai mergi aproape deloc singură, așa că n-ai de ce să te mai plângi!

– Hei! Când m-am plâns eu!? – am răspuns rapid prefăcându-mă revoltată, înghiontindu-l în glumă. Poate colegu’ preferă să meargă singur, nu cu gălăgioșii...

– Nu, e ok. Dacă mergem în aceeași direcție, de ce nu?! L-a salutat pe Matt și a continuat – Și ce-ar trebui să știu despre Great Falls?

Eu una n-am înțeles exact la ce se referea, însă George, luând poziția de drepti i-a răspuns scurt și serios, exact ca la școală.

– Great Falls este cunoscut ca “Electric City”, din cauza celor cinci baraje hidroelectrice, aflate în apropiere, de-a lungul râului Missouri.